

Літопис Широкої війни

СЛОВО ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

Із цього номера нашого журналу відкриваємо нову рубрику, яка не є академічною, хоча має цілком наукову мету: збирати свідчення про війну, яка триває в нашій стражденній країні. Особливості теперішніх часів такі, що будні перетворюються на історичні події на наших очах, вони страшні у своїй історичній значущості, але не повинні бути загублені, про них ми не маємо мовчати.

У цьому номері зібрані спогади про найжахливіші місяці Чернігово-Сіверщини – лютий та березень 2022 р. Переважно це спомини простих жителів, не військових – для військових, на жаль, ще не настав той момент, коли найстрашніше відійшло в минуле, їхні спогади ще попереду. Ми ж переконані, що враження мирних людей, які пережили окупацію або облогу, або втратили рідних у перші ж дні бойових дій, або є батьками загиблих солдатів, є надважливим матеріалом для історії цієї війни. Вони є живим свідченням про те, що сучасна війна – це однозначно геноцид, нищення цілої нації, що окрім безпосередніх втрат у бойовому складі, є стільки зламаных доль, стільки трагедій, які ніхто ніколи не порухає, ніхто не зможе навіть уявити собі розмах цієї катастрофи, яка спіткала Україну, розмір цього страшного злочину. І, на наше глибоке переконання, саме конкретні свідчення випадкових людей, які змогли записати свої смс із близькими, пости на фейсбуці, вести щоденникові записи та просто знайшли в собі мужність зафіксувати свої спомини, – саме це сприяє усвідомленню трагедії.

Описати глибину катастрофи не означає занурити нас усіх у негативні емоції, як, мабуть, це може здатися читачам на перший погляд. Це необхідно для того, щоб засудити те, що сталося, грамотно та науково довести світові провину агресора, як це колись було зроблено у Нюрнберзькому трибуналі, оскільки для того, щоб злочин не повторювався, його треба правильно назвати та засудити. Недаремно в РФ зараз можна отримати тюремний строк за те, що назвав «воєнну спецоперацію» війною, ворог боїться правильних визначень, як боягтиметься і судового процесу, бо цей ворог боїться правди. Наша рубрика – це одна цеглинка в споруді історичної правди, задля збереження якої ми не шкодуємо свого часу, нервів (редагувати цей том журналу було дуже нелегко, адже наші рани ще занадто живі), і до того самого закликаємо і вас, наших читачів, – рубрику буде продовжено.

Ми не маємо допустити забування жахливих сторінок нашого сучасного літописання. Запрошуємо всіх до співпраці над збереженням живих свідчень про воєнні злочини агресора та про відданість захисників і волонтерів, мужність батьків, які чекають на дітей-військових, витримку вдів та сиріт і тих людей, хто їх підтримує, – чекаємо на ваші записи про те, якою є ця війна насправді.

Світлана Шуміло

